

Antidogma – Churchill üzlete az ördöggel

2014 március 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Sohasem gondoltunk a békére, még abban az évben sem, amikor teljesen el voltunk szigetelve, és amikor könnyedén megkaphattuk volna a brit birodalomra nézve jelent?sebb veszteségek nélkül és az önök kárára. Miért gondolnánk rá most? Hiszen a gy?zelem már miénk, mindhármunké”, írta Churchill Sztálinnak {...}

{...} 1944. január 24-én írta, vagyis éppen 70 éve. Ma már jól tudjuk, hogy Hitler csak Keleten akart háborút, a ***„judeo-bolsevik szörnyeteg”*** ellen, amely szerinte nagyobb fenyegetést jelentett az európai népekre nézve, mint korábban a mongolok, törökök, tatárok együttvéve. Nem számolt persze a „perfid Albionnal” és az angolok krónikus, zsigeri, szinte metafizikus Európa-ellenességével. Ez alkalommal a franciák elhanyagolható tényez?k maradtak, miután két évtized alatt sem tudták kiheverni a Nagy Háborúban elszenvedett veszteségeiket. Ennek ellenére készek voltak ismét összeakaszkodni Németországgal, pusztán Lengyelország kedvéért, amelynek pedig területi engedményeket ajánlott Hitler, ha nyugton marad, és amely maga is kivette a részét Csehszlovákia feldarabolásából.

Az ország, amelynek egyébként a kelleténél mindig nagyobb volt az önbizalma, túlzottan is bízott angol szövetségesében, mégsem tudta elkerülni, hogy a szovjetek megszállják a keleti felét és kiirtsák a teljes katonai elitjét Katynban (a nürnbergi zsarolók ezt is a németek nyakába varrták), egyúttal lefejezve a balti államok káderállományát is. De mindezért az angolszász szövetségeseknek eszükbe sem jutott háborút üzenni a Szovjetuniónak, amely lerohanhatott, legyilkolhatott, elpusztíthatott, kifoszthatott, meger?szakolhatott öt országot a nyugati demokráciák áldásával. Ivan Majszkij, a szovjetek kés?bbi londoni nagykövete szerint Churchill már 1935-t?l kacérkodik Sztálinnal, nem tör?dve a legalább hétmillió áldozatot követel? ukrán holodomorral és az ugyancsak borzalmas tisztogatásokkal, majd utóbb Lengyelország és Finnország megcsonkításával sem.

Kevéssé ismert tény, de John Bull, a földrész nagy „felszabadítója” el akarta lopni a belgák és a lengyelek aranyát, miután korábban már ellopta a franciák Dakarba menekített aranyát, valamint a baltiak és a csehek aranyát is, hogy aztán Samu bácsi végül ellopja t?le az összes aranyát. Churchill egy nála is mohóbb ragadozóval árult egy gyékényen, Roosevelttel, aki a csodagyógymódként reklámozott New Deal ellenére sem tudott mit kezdeni országa 12 millió munkanélkülijével, és alig várta, hogy aranyáron fizettesse meg az európai háború kirobbantása és megnyerése érdekében kifejtett szolgálatai árát. Európa likvidálásával hármas cél lebegett a szeme el?tt.

Mindenekel?tt Németország totális megsemmisítése, lakosságának megtizedelése (szervezett éhínség, megsemmisít? táborok, a megszállók által alkalmazott Morgenthau-terv) által, amelyr?l a kanadai James Bacque számolt be könyveiben. A legy?zött náci ellenség „egyéb veszteségeir?l” máig sem illik beszélni (ahogyan egyébként az amerikai demokrácia napalmbombázásai során elpusztult legalább kétmillió vietnami polgári lakosról sem). Ez az általános pusztítás jórészt ugyancsak a volt politikai antiszemita, egykori Duce-rajongó, permanens

rasszista és megszállott terrorbombázó Churchill számlájára írható, aki els? számú felel?se volt országa teljes tönkretételének, a brit birodalom összeomlásának, a német civil lakosság ellen elkövetett szörny?ségeknek és Kelet-Európa szovjet megszállásának. De ha valaki szereti a háborút és a demokráciát, akkor nem takarékoskodik a bombákkal. Churchill? A csökönyösség (bullheadedness) mintapéldánya! Ezt Joe Kennedy, a kés?bb fatális közlekedési baleset áldozatává vált amerikai elnök apja, akkoriban országa londoni nagykövete mondja, aki szerint Churchill szerette a háborút, amelyet karrierje meghosszabbítása legf?bb eszközének tartott.

Másrészt t?r?lmetszett globalistaként Roosevelt több legyet akart ütni egy csapásra, tehát Németország mellett egész Európa minél alaposabb és szó szerinti „lerobbantására” törekedett, beleértve Angliát és Franciaországot is. Nem lehet azt mondani, hogy elkapkodta volna a háborúba való belépést, így akarván tovább gyöngíteni Angliát, hogy aztán könnyebben rátehesse kezét a gyarmataira és er?forrásaira. A háború végére persze John Bull teljesen legatyásodott, és miután „csupasz fenékkel” (stripped bare) megünnepelte a gy?zelmet, azzal a lendülettel megszabadult Churchillt?l is (akivel a felmérések szerint addigra 10 angol közül csupán egy volt elégedett), majd beleomlott a munkáspárti vörös szirének karjaiba. Ez lett a legendás flegmatizmus, a populista korlátoltság tipikusan „british” variánsa (mi vagyunk a legjobbak) és f?leg az idegen eliteknek való alávetettség következménye. 1940. július 16-án a túlzottan is angolbarát Führer javaslatot tett a brit birodalomnak a világ felosztására, abban a naiv hitben, hogy ez utóbbit még mindig Kipling szelleme élteti. Anglia azonban a háborút választotta, és ezzel együtt Európa, végeredményben pedig a fehér emberiség hanyatlását.

Ugyanakkor Roosevelt mindenáron meg akarta er?síteni a szovjetek hatalmát, amelyben Európa megosztásának és féken tartásának biztosítékát látta. Az angolszász elitek kommunizmussal való flörtölésének els?sorban a németek itták meg a levél: a történelem legnagyobb exodusa során több mint 10 millió népi németet üldöztek el Kelet-Európából, négymillióan pedig a szövetségesek koncentrációs táboraiban pusztultak el (Lengyelországban csaknem ezer volt bel?lük). A német polgári célpontokat sújtó brit terrorbombázások legalább ötvenszer annyi áldozatot követeltek, mint a Luftwaffe angliai bevetései, miközben a német ipari potenciál 85 százaléka sértetlen maradt, hogy a háború után alkalmas legyen a rabszolgamunkára, a gyárak leszerelésére és a szabadalmak ellopására, amelyet a gy?ztesek ipari szinten ?ztek. ***„Egész életében az ördöggel üzletelt: a gonoszság és az alkohol konzerválja***”, mondta De Gaulle Churchillr?l. Erre a fausti bizniszre azonban Európa fizetett rá. Utóbb már Mr. Bullheadednessnek is leesett a tantusz, és kijelentette: ***„Nem a megfelel? disznót öltük le.”***

Gazdag István - demokrata.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló